Ч. 243 Субота 31 жовтня (12 падолиста) 1898. Рік VIII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє за зложенем оплати почтовоі.

Рекламациі незапечатані вільні від оплати почтовоі.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскоі“.

Передплата у Львові в аґенциі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциі:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·75
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

Оногдашнє засїданє палати послів, на котрім прийшло до великого заколоту, викликаного пос. Вольфом, а котрого наслїдком був відтак поєдинок п. Вольфа з п. Ґневошом, мало такий перебіг:

По відчитаню цїлого ряду внесень і інтерпеляций, подав президент до відомости палати, що суд краєвий в Цешині жадає виданя посла Стояловского, а міністер зелїзниць відповідає на кілька давнїйших інтерпеляций.

До порядку дневного, над внесенєм поставленя ґр. Туна в стан обжалованя, забирає голос пос. Яворский і закладає енерґічний протест против іредентских висказів Шенерера. Бесїдник чудує ся, як могли такі нечувані слова упасти в самім серци монархії, в столиці держави і жалує, що се могло стати ся під покровом посольскої нетикальности. Ми хочемо — сказав бесїдник — супокою народів, але під кличем і на основі рівних обовязків одних побіч других, а не під другими. Будемо боронити парляменту, але мусить бути і порука, що побіч єго прав він сповнить також і свої обовязки. Ми противні внесеню на обжалованє мінїстрів.

Вже бесїду Яворского переривали Шенерерияньцї безнастанно своїми окликами, які відпирала енерґічно правиця. Але під конець засїданя склала ся величезна буча.

Заняв слово пос. Барайтер (нїм. люд.). Мінїстерство — каже — надало собі, на підставі §. 14, право покривати видатки держави до кінця року і ще понад се 20 мілїонів на інвестициї. Се не є конституцийна підстава уживаня того характеру. Коли ґр. Тун не може інакше порадити собі, чому або сам не уступить, або не розвяже палати? Але наш мінїстер скарбу накликує натомість угоду комісию, щоби приспішила свою працю, бо тут ходить о щось більше, нїж о угоду. В тім лежить признанє до єго склонности на замах стану і зломанє конституциї. Находимо ся в добі трех пересилень: язикового, угодового і конституцийного. Здає ся, що се достаточне сьвідоцтво для теперішного кабінету. Коли президент мінїстрів не має доброї волї, щоби нашому народови дати сатисфакцию, так він не заслугує на лїпше поступованє з ним, як Баденї.

На державі, що вже не може охоронити нашого найсьвятїйшого, народного добра, не залежить нам нїчо більше! Радше нехай она розпаде ся в развалини, нїж мали-б ми жити в нїй позбавленї чести. І певно, що під славяньским проводом она розпаде ся в развалини і прийде знов хмарний день — якого вже раз ми дожили — Садова! Тілько що сей день буде нещасним для держави, а не для нїмецкого народу. Так говорить до вас посол, що вже від давна належить до сего парляменту, що свою австрийску вітчину правдиво любить, але видить на свій великий біль, що від якогось часу австрийска, правительствена полїтика іде шляхами, які з елементарною конечностию мусять довести до упадку сеї, колись такої могучої держави.

В довшій промові мінїстер скарбу др. Кайцль боронив правительство і викладав користи §. 14., оправдуючи єго історично і мериторично. При тім відкликав ся на Бісмарка, котрий навіть без §. 14 не оглядав ся цїлком не лише на ухвали, але навіть на позитивні дїла нїмецкої палати послів. (Пос. Айзеле: Але на те треба бути Бісмарком!) Ми не є Бісмарками, але маємо §. 14 (гамір на лївици). Констатую, що правительство в виду відмови зі сторони ради державної, мусїло почути ся одиноким виконавцею публичної власти і взяти на себе цїлий провід публичних справ, цїлковито не з жадоби скритого пановання, але попросту тому, що істнованє і дальший розвій цїлого державного організму домагали ся сего як необхідимої річи. Тому прошу відкинути внесенє що до обжалованя (гучні оплески з правиці).

Пос. ґр. Стірк в імени вірноконституцийних, великих властителїв, серед наруг Вольфа і тов. запротестував против непокликаної заяви Шенерера і висказав супроти неї найглубше патриотичне обуренє. Як представитель сторонництва вирік ся всякої спільности з радикальною ґрупою Шенерера. Вкінци вказує, що такі понятя, що обуряють кождого доброго Австрийця, могли виродити ся тілько серед сприяючих, небезпечних обставин і завзиває правительство завернутись з дороги тої полїтики, що вітчину наражає на будуче на найгрізнїйші небезпеченьства.

По бесїдї п. Кінсмана (нїм. люд.) замкнено дискусию в поіменнім голосованю 175 голосами против 84.

Як ґенеральний бесїдник говорив посол

---

10)

ПІНЕҐІНОВА ЖЕНИТЬБА.

(З росийского. — К. М. Станюковича).

(Конець).

Зараз за тїткою Антонїєю увійшов до Пінеґінової комнати полковник як звичайно тихо і незамітно. Він приходив в послїднім часї досить часто „на кілька хвиль“ — як казав — до свого сестрінця, і жертвував Саші всїлякі можливі услуги. Часом відправляв терпеливо дожидаючих в передній прошаків і дуже лютив ся за то, що Саша не велїв їх всїх викинути, лиш противно приймав їх і вислухував їх просьб. Він сам не хотів від свого сестрінця нїчого, дуже єго тепер любив і чув найбільше поважанє для него та беріг цїлком безкористовно єго інтересів і все радив єму не бути надто щедрим. Як би дати одному — та прийдуть всї.

— Не маєш яких поручень для мене, Сашо? — спитав весело, привитавши ся з сестрінцем.

— Нї, вуйку.

— Ну, вчерашнї вже всї полагоджені: я був у твого кравця — обіцяв завтра принести всї три нові одяги.... Шевцеви сказав я, аби спішив ся. Я був і у сьвященика і обговорив всьо в справі вінчаня.... І з церковним хором поладнав річ.... Алеж они безлично дорогі.

— Дякую вам, вуйку.

— О прошу, Сашо, для тебе всьо радо зроблю. Ти заслужив на то! — відповів поважно. — Як раз в тій хвили стрітив я перед дверми сестру Антонїю. Казала, що приходила тебе просити на обід. Ну, я удав що вірю! А кількож она хотїла від тебе?

— Нїчого.

Полковник хитро усьміхнув ся. „Мене так легко не здуриш!“ — погадав собі і сказав:

— Коли то тайна, то нехай буде.... Лише не давай їм за богато — они всї як ті бездонні бочки: як ґенерал так і ґенералова моя сестра і Леночка.... Їм всього за мало. Люблять всьо гойно і удають аристократів. Ми-ж сенатори, кажуть, і пишуть ся подвійним назвищем: Кучук-Огановский! Особливо він сам.... Гадає собі, що якийсь там пужденний Татарин Кучук був хто знає яка риба, а Козиреви і Пінеґіни нїчого не значать! — сказав роздратовано полковник, що нїколи не допустив, або хтось нарушував честь родини Козиревів.

Помовчавши хвилю, відозвав ся знов:

— Знаєш що, Сашо. Я був вчера у брата Серґея. Він просив мене поговорити з тобою. Не може сам відважити ся.... „Саша не конче нас любить“ — сказав він. — А хочби навіть і так було, то чи ти обовязаний всїх любити? — замітив мимоходом полковник. — Отже обоє, т. є. брат і Феоса дуже нарікали. Платня така мала, казали, лиш два тисячі, син не має ще становища.... І як би Серґей пішов тепер на пенсию, то не мали би з чого вижити.... Але то він собі лиш так придумує; єго не так скоро спенсионують, я знаю. Але на всякий способ він твій рідний вуйко, Сашо, брат матери.

— Кількож хоче вуйко Серґей?

— Га, Феоса говорила так: як би нам Саша дав десять тисяч, то ми би єму нїколи більше не припікрювали ся, могли би спокійно прожити наші старі лїта і Бога за него молити....

— Ну, люба тїточка не така побожна — відповів сьміючи ся Пінеґін — і удає все бідного Лазаря.... Вуйко певне вже щось відложив на старі лїта?

— Може бути. Они порядні, ощадні люди. Але все таки повинен би ти дати їм щось, бо інакше „тїтка-киселиця“.... та ти сам знаєш, яка она — сказав полковник усьміхаючись....

— Скажіть їм, вуйку, що дістануть три тисячі. Чорт їх бери!

— Алеж то аж надто досить. По що їм більше давати? — притакнув полковник. — Матери і сестрам — то що иншого, то розумію. А знаєш, як мати тїшить ся?.... З тебе дїйстно добрий син, обдарував матір по княжески! Даєш пятьдесять тисяч рублїв, а до того ще висилаєш за границю! То справдї не дрібниця. Олимпіяда може тепер жити як у Бога за дверми.... А Катенька, яка она щаслива!.... Всї благословлять тебе і твою любу Раїсу Николаївну.... А що даш братям? Богато не давай: то й так піде на гулятику.... на шампана і на фіякри.... Володя не має вже тепер нї гроша.... Ті пять соток, що ти єму дав, вже пішли.... як даш кождому по пятьдесятці на місяць, то аж надто.

Полковник сидїв може чверть години у сестрінця і між тим як Пінеґін убирав ся,

Функе (нім. поступ.) а відтак заняв слово пос. Шеиерер полемізуючи з Яворским і кидаючи підозріня на польску льольпість і австрийский патріотизм Поляків.

По тих бесідах наступила скандалічна сцена, до якої дав причину пос. Вольф. Занявши голос для фактичного спростованя, виступав против Яворского і ужив між иньшими висказу, що „польский нарід є народом галапасників“. В тій хвили зривають ся всї польскі посли з розяреним криком: За двері з Вольфом! Відобрати єму голос! Лайдаку, ідіото, пияку! Лотре! Через пів години триває нечуваний крик і заколот. Скілько разів Вольф хотів промовити, заглушують єго окликом: „Анї слова більше! Мовчи!“

Президент через цїлий час стоїть нерішений, що має зробити, відтак на налягання польских послів заявляє:

В виду жаданя тяжко обиджених польских послів і на підставі мого власного переконаня на основі §. 57. реґуляміну, відбираю вам голос. (Оплески і гамір в салі).

Забирає голос п. Дашиньский і з огнем відпирає обиджаючий закид Вольфа. Польский люд працює в копальнях Шлезка, Вестфалії, північної Америки, а єго кроваву працю визискують ті фабриканти, у котрого Вольф платним наймитом. Дашиньского перебиває Вольф, лаючи єго божевільним, брехуном і шельмою. На те прискакує до него пос. Кубік і трутивши у груди, грозить, що побе. Дашиньский висказує Вольфови скрайну погорду. Зараз за ним встає пос. Ґневош і заявляє, — що Поляки, хотяй в першій хвили не могли запанувати над своїм обуренем, то однак не чують себе обидженими, бо такий уличник (Gassenbub), як посол Вольф, не в силї обидити польского народу.

На сю заяву цїла саля піднесла оплески, а Вольфа і Шенерериянцїв відступили навіть нїмецкі посли.

Опісля заряджено поіменне голосоване над внесенем пос. Шенерера о поставлене мінїстерства в стан обжалованя. Внесене перепало 187 голосами против 111.

Новинки.

Львів дня 11-го падолиста 1898.

— **Архикнягиня Мария Антонія,** велика княгиня Тоскани, померла ві второк в Ґмунден, в 84-ім році житя. Она була дочкою послїдного неаполитаньского короля, а матерью архикнязя Івана (Орта), що погиб загадочною смертию перед кількома лїтами.

— **Роботи при церквах у Львові** все ще ведуть ся, завдяки теплій і погідній осени. В Преображеньскій церкві кінчать в обох вежах ставити руштованя під дзвони і початo ставити руштованя з надвору, котрими будуть вдвигати дзвони на вежі. То наступить може вже з кінцем сего тиждня. Скоро лиш умонтують дзвони, відбуде ся пробне дзвонене. — При реставрованій церкві св. Николая заняті тепер столярі, різьбарі і золотарі коло престола, проповідивицї, іконостаса і т. д.

— **З нагоди минувшої вистави праць руских малярів у Львові** оповіщує артист-маляр п. Юл. Панькевич ось таке письмо, пояснююче, для-чого та вистава зродила ся так не вчас та без розголосу. П. Панькевич пише: Доси артисти наші розкинені по провінциї, майже цїлком не зносили ся із собою і не знали ся, хиба припадком. Се всї відчували так, як і потребу орґанізациї. Помаленьку розвивало ся засїяне слово, відбуло ся кілька наших нарад, а їх результатом товариство, котре 3-го с. м. уконституовало ся. Та сего нам мусїло бути і було за мало. Нам треба було конче пізнати взаїмно свої змагання і сили, з якими лучимо ся до спільного труду. Легко прото приняла ся гадка: показати собі взаїмно свої працї. Мала се бути цїлком обмежена виміна вражінь, призначена лиш для малярів-членів товариства. Хоть з охотою брали ся ми до дїла, то все-ж не було у нас цїлковитої певности в удачу вистави. Але в послїдній хвили перемогла гадка, що нам нїяк ховати ся перед нашою суспільностию — котра нас виховала таких, якими ми є, — а що треба з нею бути щирими, і як з родиною подїлити ся тим, що маємо тепер, щоби по часї могла вже о всяких силах оцїнити вплив товариства на розвій нашої працї. Не ходило так о саму виставу, о попис, як радше о пробу мобілізациї наших сил. Ми хотїли знати, чи і о скілько можлива у нас солїдарність, у нас Руснів, що так радо хвалимо ся браком сил. В сїм лежить причина, що не було розголосу; було часу за мало, щоби „заздалегідь“ всьо підготовити. Відкликнулисьмо ся поміж собою: „дайте. що хто має, без приготованя“. Ми не ладили ся до „европейскої“ вистави, і не уважаємо її за „европейску“. — Все-ж з радостю мусимо зазначити, що проба ся була милою несподїванкою і для тих, що в її удачу вірили, а звидївша виставу публика чей-же признасть, що в словах сих нема пересади. Спасибіг прото за жичливий привіт: ми всїх сил доложимо, щоби піднята справа поступала живо і побідно, і з сильною вірою в добрий успіх працюємо. До милого і скорого звиданя на недалекій і богатшій другій нашій виставі. — У Львові 9/11 1898. — За товариство для розвою рускої штуки у Львові. — *Юліян Панькевич.*

— **Вечерницї товариства руских ремісників „Зоря“** (ул. Краківска ч. 17) — перші сего року — на котрих хор „Зорі“ під проводом п. В. Чуми також відспіває кілька гарних пісень, відбудуть ся в недїлю дня 13-го с. м. Початок о годинї 7-ій вечером. Комітет вечерковий запрошує до як найчисленнїйшої участи членів і прихильників товариства.

— **Поєдинок п. Вольфа з п. Ґневошом** відбув ся вчера о 9-ій годинї рано і скінчив ся зраненим п. Ґневоша. Поєдинок тревав коротко. Зараз при перших зложенях, відбив Вольф вимірений небезпечний удар Ґневоша в живіт і користаючи з хвилевої перерви ударив шаблею противника по голові а відтак по руцї. Пос. Ґневош одержав легку рану в голову і тяжшу в руку. Оба скалїчення не суть небезпечні. По поєдинку явили ся в мешканю п. Ґневоша посли ріжних клюбів і складали єму співчутє. Цїлий клюб молодоческий зложив візитові карти, а з краю і ріжних сторін одержав п. Ґневош множество телеґрам за оборону чести свого народа.

— **Др. Северин Данилович,** адвокат краєвий в Косові. просить нас оповістити, що перенїс ся до Тернополя і отворив свою канцелярию при площи Собєского, в домі п. Піпелеса (коло готелю Imperial).

— **Кадетска школа у Львові** вже побудована на просторій, около десяти морґовій площи за Стрийским кладовищем, де до недавна відбували ся войскові вправи. Школа складає ся із сїмох бу-

розповідав єму всїлякі новини. Жорж хоче Володю порядно „перетріпати“, бо він вже аж надто увихає ся коло Манечки. „Недавно їздила з Володею тройкою на прогульку. Славно! Що?“ А Антонія була вчера у Вавочки і посварила ся з нею! „Я був при тім. Тож то они наговорили собі! Аж серце радувало ся!“ — додав полковник.

— Задля чого? — спитав Пінеґін цїкаво.

— А задля „Нікса“. Він, як знаєш, любить удавати приемного кавалєра. Ходить як когут за женщинами. „Ко-ко-ко“ та й „ко-ко-ко!“ Ну і передвчера забіг до Вавочки; приніс їй три фунти конфектів, китицю цьвітів і білет до опери... „Прошу, прийміть се, люба Вавочко!“ І притім цїлує єї дурак як добрий свояк по руках, чи радше по раменах, як удасть ся... Ха, ха, ха! Але Антонія якось о тім довідала ся (тут полковник замовчав, що то він сам потайки оповів єї) і явила ся другого дня у Вавочки... Я як раз був у неї на каві... Но, спершу ішли лиш всїлякі колючі замітки, знаєш малі натяки — а Антонія знаменито розуміє ся на тім, — але не стерпїла: „Ти — каже — баламутка, завертаєш чужим мужам голову, а удаєш сьвяту, але то всьо дармо!“ Вавочка очевидно в плач. Тоді Антонія як розсипле ся: „І як ти можеш лиш погадати, що подобаєш ся мужчинам та що Нікс залюблений в тобі. Ти лиш товста перепелиця і більше нїчого!“ Того було вже й Вавочцї за богато. Обтерла сльози і віддала тепер і тїтцї і Ніксови. „Менї й на гадку не приходило завертати голову твому старому дідови“ — відповіла.... „Він з своїм черевищем обходить мене тілько що торічний сніг... Я маю мого Ґоґа, що сто раз красший від твого пана тайного совітника, що біжить за кождою запаскою... І волію вже бути перепелицею як такою мальованою і обскубаною павою як ти...“ Ну і так дальше і так дальше — та—та—та—та—та.... Можна було умерти зі сьміху, як они так скакали до себе! — закінчив вдоволений полковник та попращав ся з сестріпцею.

При відході приказав Анютї строго, говорити всїм, що пана нема дома. Однако скоро лише відійшов з'являв ся один прошак за другим, Анюшка впускала їх, а Пінеґін приймав, вислухував їх просьб та найчастїйше відмавляв їм.

Тепер приходило до него богато людий. Лиш люди того малого кружка, в котрім Пінеґін давнїйше обертав ся, не показували ся і нїхто з них не просив єго о гроші. А як радо був би він їм дав і з якою нетерпеливостию вижидав він їх просьби. Але ті знакомі мов під землю впали і коли їх Пінеґін случайно стрічав на дорозї, тратив мимоволї відвагу і старав ся їх оминути. Коли раз побачив здалека Ольгу Николаївну, ту хорошу, молоду даму, що так єму подобала ся, увійшов скоро до найблизшого склепу, аби лиш з нею не зійти ся і не бачити згірдного погляду з єї живих, сивих очий. Він вже чув від одної з своячок, що знала Ольгу Николаївну, який вид зробила она на вість о єго заручинах. Навіть єго старий добрий знакомий, бідний писатель Уґрюмов, що перше досить часто заходив до Пінеґіна і нераз на короткий час, заки одержав завдаток на яку свою працю, зичив від него по два, три рублї, навіть той не показував ся.

Пінеґін не міг собі того нїяк пояснити і вкінци пішов до него.

І мимовільне заклопотане та зачудоване Уґрюмова і єго особливша, пересадна вічливість ясно вказували Пінеґінови, чого він може надїяти ся. Сам тим принятем зачудований і неприємно вражений, зробив Пінеґін мимо того пробу дати Уґрюмову гроші, що мав щиру охоту помогти тому даровитому писателеви, котрого поважав і любив.

По короткій розмові, що якось не вязала ся, сказав Пінеґін непевним голосом, немов би чув себе винним:

— Я тепер богатий і можу розпоряджати великими сумами... Ви певне о тім чули... женю ся з богатою дївчиною.

— Я чув — відповів Уґрюмов і подивив ся на бік.

— Возьміть від мене, кілько потребуєте, їдьте на Крим, на Кавказ, за границю, куди хочете. Слухайте! Ви мусите безуслівно відпочити і лїчити ся, аби відтак без клопотів о хлїб насущний взяти ся до написаня наміреного твору. Возьміть гроші від мене, прошу вас — майже благав Пінеґін і з напруженем дивив ся в блїде, хоре лице молодого писателя.

Уґрюмов подякував, але не приймив предложеня.

— Я тепер не потребую гроший, не потребую справдї нічого — відповів скоро змішаний. — Я дістав одну поплатну роботу.

Пінеґін бачив, що Уґрюмов говорив неправду і що не сказав єму правдивої причини лише з делїкатности і відійшов. Він пізнав, що від тепер всї звязи між ними зірвані.

— Чорт єго бери! Нехай умирає з голоду і тїшить ся своїм чудацтвом! — шептав розлючений, в огірченю на свого давного приятеля, але при тім чув ся дуже упокореним.

13.

В малій, ясно осьвітленій домовій каплици зібрали ся численні свояки і знакомі, що були запрошені на Пінеґінове весїлє. Олимпіяда Василївна запросила без виїмки всїх, кого знала. В пестрій товпі блищало кілька звізд, між фраками видко було сияючі ленти ордерів і ґвардийскі уніформи і очи Олимпіяди Василївни поглядали з вдоволенем по гостях: після єї гадки весїлє було сьвітле. Очевидно, що явили ся всї представительки родини і кожда в сьвітлій тоалєтї. Вавочка, що ще не помири-

динків, а всї они доволї просторі, оточені високим цегляним муром. Цїла та школа має вид малого укріпленого місточка.

— Отець убийником сина. В Коломиї розпочала ся в понедїлок карна розправа против Онуфра Грибовского, міщанина снятиньского, що убив свого власного сина, 28-лїтного паробка Михайла. Іменно дня 13 серпня с. р. рубнув він сплячого сина Михайла кілька разів острою сокирою по горлї, так, що Михайло зараз сконав. Причиною убийства була злість вітця на сина, котрий хотїв женити ся і допоминав ся у родичів, аби єму дали єго частку. Отець не хотїв на то пристати і тому позбув ся сина. Убийник зараз признав ся до злочину і оповідав перед слїдчим судиєю дїлком подрібно як убивав сина.

— Склад краденых річий викрила львівска полїция вчера рано за вказівкою візника Йос. Рора, котрий денїс, що минувшої ночи завіз якогось мужчину з клунком під ч. 20 при ул. „Під дубом". При переведеній ревізиї у замешкалої під згаданим числом Рожі Шільдгавс найдено множество одежи, біля, постели, що походили з крадежий по подах. Рівночасно зроблено ревізию в склепі з одежию при ул. Овочевій, котрого властителька Перла Рац була в зносинах з Шільдгавсами і найдено в нім також богато краденых річий. Крадене добро звожувано цїлими возами на полїцию, котра взиває пошкодовані особи, аби явили ся в бюрі публичної безпечности для розпізнаня краденых річий.

— Небезпечний подарунок. З Тернополя доносять о такій пригодї: Теодор Боєчко, робітник в камінних ломах, залюбив ся в Мариси, служници у купця Нусбавма. Аби мати гроші на весїльну виправу, украла она у Нусбавма сотку і дала Боєчкови, аби розміняв. Боєчко, що не знав ся на таких великих грошах, почав розпитувати товаришів, що то за банкнот, бо гадав, що має десятку. Товариші донесли полїциї, що Боєчко має сотку і єго увязнено. З розпуки повісив ся він в арештї, але якось відратовано єго і привернено до житя.

— З злодїєм не жартують. Стрілецка площа у Львові — се від давен давна загальний заїзд всїх селяньских фір, що прибувають до Львова на торг. Ві второк і в пятницю там від народу аж кишить. Користають з того нераз львівскі мантії і злодїяки і крутять ся поміж фіри за добичею. Оногдашного вівтірка приловили селяни одного такого майстра на крадежи і зробили над ним як стій самосуд, з котрого міский пташок вийшов дуже кепско. В пошарпаній одежи, з повириваним волосем, розбитою головою та многими синцями на цїлім тїлї удав ся він на рагункову стацию і тут найшов першу пільгу на свій біль, але справи в полїциї не хотїв робити а також не подав свого честного імени.

— Суницї під зиму. При незвичайно теплій погодї в лїсах коло Львова дозрівають ще суницї. Селянки, що їм вже давно не лучило ся в тій порі року, збирають суницї і приносять на міскі торги.

— Конець вітрениць. В Пардубицях, в Чехах убито оноді дві сестри-вдови: Катерину Конопку і Марию Когутек. Обі сестри мешкали в однім відокремленім домику при далекій улици. Кожда мала окрему кімнату, а поміж людьми кружили о них вісти недоброї слави. Чи мали які гроші, незвістно. Не знати отже, що було причиною нападу, при котрім одну сестру удушено, а другій перерізано шию. За убийниками пропав слїд.

— Самоубийство з любви. В Ошехлїбах, кіцманьского повіта, на Буковині, отруїв ся молодий учитель тамошної школи народної Жальковский, син православного сьвященика з Кливодина. Причиною самоубийства була нещастна любов. Жальковский випив з водою головки сїрників аж з десятьох пачок. Лїкарска поміч показала ся безуспішною, і нещастний закінчив житє серед страшних мук.

— Убийника сина Онуфрия Грибовского з Снятина, що як ми повисше писали — зарубав дня 13-го серпня власного сина Михайла, засудив трибунал в Коломиї на кару смерти. Убийник зажадав трех днїв часу до внесеня відклику.

— Одїж з павутини. На всесьвітну виставу в Парижи задумує князь Камбує виставити одїж жіночу зроблену з павутини, яку виробляють мадагаскарскі павуки звані „аляєбе". Такий павук дає на місяць до 4.000 метрів нитки павутини, що є 4—5 разів делїкатнїйша від шовку, і 4—5 разів слабша від шовку; удержати може така нитка 326 грамів ваги. Коли проба кн. Камбує удасть ся, то ще можемо мати новий „павучий промисл".

— Померли у Львові: Николай Баньковский, радник суду краевого, дня 9. с. м. — Игнатия Шанковска, жена радника судового, д. 8. с. м. — В Бережанах Франц Ґославский, емеритований урядник скарбовий, в 72. роцї житя.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 11 падолиста. В часї вчерашного засїданя палати послів зібрали ся члени виконуючого комітету правицї і нараджували ся над дальшим веденєм парляментарного залагоджуваня угоди.

Париж 11 падолиста. Мадридске правительство мало одержати від двох держав заохоту, аби в справі Филипин не уступала надто скоро Сполученим Державам.

Атини 11 падолиста. Новий кабінет утворив ся під проводом Дзаїміса. Король приймив лїсту кабінету.

Льондон 11 падолиста. Розійшла ся поголоска, що в Байрутї відкрито анархїстичний заговор на нїмецкого цїсаря. Одну особу арештовано.

Переписка зі всїми і для всїх.

Оповістка.

Хто би з Вп. Читателїв мав до збутя: „За сиротою Бог з калитою, образ драматичний зі сьпівами і танцями", Я. Луцика — зволить сейчас повідомити о тім підписаних, котрі єму наперед вишлють подвійну, а після бажаня навіть потрійну належитість враз з оплатою почтовою. — Видїл Читальнї „Просьвіти" в Піднїстрянах: Голова о. І. Боднар; секретар Ів. Казановский.

Авд. в Гляд.: 1) З пісень, котрі Ви призбирали, самі не уложите книжки, бо на тім треба розуміти ся. Ми би радили Вам передати свій збірник пісень редакторови „Лїтературно-наукового Вістника", п. Осипу Маковеєви у Львові ул. Пелчиньских ч. 16. — 2) Молодець 19-лїтний може вступити до войска, але мусить мати на то призволенє свого вітця або опікуна. З таким призволенєм на письмі потребує лиш зголосити ся до доповняючої команди в своїм повітї і просити щоби єго приймили. Скоро покаже ся здібним, приймуть єго на певно. — **Сирота:** Такого заведеня нема у нас в краю, де би принимали на виховане трилїтну дитину хоч би навіть і за доплатою. Така дитина потребує великого догляду. Може бути, що приняли би десь в якімсь женьскім монастири, і то тим скорше, коли би то була дївчинка, але о то треба би старати ся. — **О-ко:** 1) Австр. черв. хр. не витягнений доси; з ювил. льот. не маємо ще доси виказу з послїдного тягненя. — 2) Ніби чого Ви хочете від мене? — бо мушу вже особисто питати. Я, що правда видав книжку під заголовком „Наука о товарах" але не „Книгу о товарах" і в моїм підручнику не ма нїякої бесїди про „купецке обрахованє". Впрочім менї то зовсїм байдуже, що надомною „перейде ся по смерти до смертоносного порядку дневного"; хто хоче може й тепер переходити. А що до виданя повістий окремими відбитками, то будьте ласкаві і станьте зі мною до спілки: я дам роботу а Ви дайте гроші. В такім случаю я Вам зовсїм відступлю ту неоцїнену заслугу, котру Ви оцїняєте як ту одиницю з многими зерами поза нею і безсмертну память по смерти.

☞ (Просимо присилати питаня лиш на імя редактора Кирила Кахникевича, а не присилати анї марок, анї карт кореспонденцийних до відповіди.

ла ся з тїткою Антонією, дала собі зробити на весїлє нову дорогу сукню, що стояла єї богато гроший, аби лиш не втратити слави найбільше елеґантної дами в цїлій родинї і аби „загнати в кут" аристократичну тїтку. Але й Антонія Василївна уміла ужити позичених від сестрінцї гроший. Так она, як і Леночка мали на собі дорогі і хороші убори, що викликали шепіт зависти, а „тїтку-киселицю" спонукали до замітки: „Отже й на то мусїв Саша дати гроші!" Тїтка Антонія перейшла попри Вавочку не кинувши навіть головою і гордо прижмурила очи, але кожда з обох дам приглядала ся потайки з як найбільшою увагою сукни своєї суперницї та старала ся відкрити на нїй якусь хибу. І нараз засияла триюмфуюча усьмішка на червонім хорошім лици Вавочки, що була зішнурована так тїсно як лиш можна, аби не виглядати як годована перепелиця — она шепнула до Вавочки, але так, щоби Антонія Василївна могла чути:

— Нї, подиви ся лиш.... які збирки на тих рукавах.... а она гадає, що Бог знає яка красна!

Співаки заспівали радістну пісню. Розмови замовкли і очи всїх звернули ся на двері.

Попід руку з єго екселенциєю, тайного радника „Нікса", що в своїм золотом вишиванім уніформі, з синьою лентою і двома звіздами на грудях виглядав дуже величаво, ішла суджена. Єї мала, груба, неповоротна стать видавала ся в весїльній сукни ще бридшою як звичайно. Товпа людий онесьмілювала єї і коли она замітила по цїкавих, але холодних на неї звернених поглядах, яка она бридка, ішла зі спущеною головою і не сьміла на нікого подивити ся. Свобіднїйше відотхнула, коли приступив до неї Пінеґін. Він був хороший і сьвіжий та трохи зворушений. Єї лице трохи розяснило ся, они подали собі руки, Пінеґін шепнув щось судженій до уха і она радістно усьміхнула ся.

Розпочало ся вінчанє. Раїса стояла поважна і від часу до часу хрестила ся. Пінеґін був очевидячки зворушений.... між присутними впадала в очи висока, з строгим поглядом, дуже просто одїта женщина, що стояла на колїнах довго і побожно молила ся. То була тїтка Раїси, сестра єї небіжки матери, одинока своячка Раїси і одинока люблячи єї людина між тою численною товпою. То була розумна, практична женщина, обізнана зі всїми грошевими і торговельними справами, хоч уміла ледве читати і писати, та необразована Сибірачка і не вірила Пінеґінови. Але хоч сумнївала ся о єго любві до Раїси, то однако мовчала, бо обожала свою сестрінницю і видїла, як дуже любила Раїса свого судженого. Она знала, що єї осторога була би пустою і надїяла ся, що Пінеґін хоч би лиш з вдячности не зробить єї любимця нещасливою.

Вінчанє скінчило ся. Молода пара поцїлувала ся. Розпочали ся желаня.

З церкви перейшли всї гостї до обширного мешканя Раїси, де молода пара мала мешкати ще два, три тиждні, заки не виїхала за границю. В тім мешканю жив перше сам Коновалов і устрій єго незвичайно богато. Знов складано молодій парі желаня. Шампан лив ся рікою. Подано множество овочів, присмаків, цьвітів і цукорків.... Своячки одушевляли ся богатством і красою устроєня, малюнками, бронзовими статуями і називали Сашу щасливим.

Вкінци коло півночи розійшли ся всї гостї. Стара тїтка Раїси вже давно пішла до своєї комнати і молоді остали самі.

— Боже, яка она погана! — погадав Пінеґін кинувши оком на костисте, цщроке лице Раїси та на єї безобразну стать.... Але она подивила ся на мужа лагідним, повним любови поглядом своїх хороших очий і сияла від щастя.

І Пінеґін притиснув єї до себе та говорив о своїм щастю і о своїй любві.

За редакцию відповідає Адам Креховецкий

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).